В туман зіроньки поховалися,
І місяць у хмари заплив;
Річки дощовії снувалися...
Старий Дніпр шумів, гомонів.

Високо на замці в сю ніченьку
Наш гетьман вельможний стояв.
Чи він любувався на річеньку,
Чи слухав, як дощ порощав?
Він голову сиву схилив, як билину,
І пильно орлом позирав на Вкраїну.

"Насторожі моє ухо:
А все тихо, а все глухо!
Чи козак і кінь умер?
Чи орел без крил, без пер?
Вже край втихомирився: чую, од моря до моря
Не пахне вже ворога дух,
Немає вже вражого трупу...
Як на гробовищах в ніч глупу,
Де смерть все розсипала в пух,
Все, чую, вже тихо од моря до моря...
Чи орел без крил, без пер?
Чи козак і кінь умер?
Все і тихо, все і глухо...
Даром насторожі ухо!"
Прислухався, глянув ще раз на Вкраїну,
Схилився, як билина, і сам — в домовину...

На замок дивлюся: вже в ніченьку
Пан гетьман, либонь, не стоїть...
І сльози не каплють на річеньку,
Й не слуха, як дощ порощить!..

У хмари зірки поховалися,
І місяць заплив у туман...
Річки дощовії снувалися,
І Дніпр гомонів, як гетьман.